

İ.Ö 100 Temel Eser

Kategori: Türk Romanı

Pazartesi, 26 Nisan 2010 17:42 tarihinde yayınlandı.

Gösterim: 18873

TANITIM:Hasan Nail Canat, Bir Küçük Osmancık Vardı (Gençlik Romanı) İstanbul Adım Yayınları, s.132

KİŞİLER, KARAKTERLER:

KÖŞKTEKİLER:

ABDULLAH BEY: Çivi fabrikası var. Köşkte yaşar. Orta yaşlı.Dindar. İyiliksever.

FATMA HANIM: Abdullah Bey'in karısı. Dindar. Sabırlı. Osman'ın annesi. Çocuğu kaçırılınca genç yaşında ihtiyar bir kadın halini alır: "Saçları yer yer ağarmış, yüzü zayıflayıp, şakak kemikleri ortaya çıkmıştı." (s. 57) Acısını unutmak için şiir yazar.

OSMAN - HÜSEYİN: İki yaşında. Kaçırılır, kamyon şoförü Ali bulur. Hüseyin adı verilir. Altı yaşında okula başlar. "Sarı saçları, yeşil gözleri ,güneşten esmerleşen yüzü (s.63)"

ŞÜKRAN: Abdullah Bey ile Fatma Hanım'ın kızı. Sevimli, uysal.

AHMET EFENDİ: Bahçıvan. Hizmetçi Ayşe'nin kocası Kemal'in babası. Kötü adamlara uyup Osman'ın para için kaçırılmasına katılır.

AYŞE: Çalışkan, dürüst. Ahmet'ten boşanır. Köşke oğluyla yerleşir.

İ.Ö 100 Temel Eser

Kategori: Türk Romanı

Pazartesi, 26 Nisan 2010 17:42 tarihinde yayınlandı.

Gösterim: 18873

KEMAL: İçkici, kötü arkadaşına uyan babasına acır. Onun sözlerine kanar. Abdullah Bey'in gizlice Ahmet'in içki ve eğlencelerini göstermesi üzerine ondan soğur, utanır, kızar.

GÜL DEDE: Köşkün bahçesindeki evde kalan bahçıvan. "Yaşlıca, beyaz sakallı, nur yüzlü bir adam" (s.57) Güzel gülümsediği, güzel güller yetiştirdiği için bu adla çağrılır.

ZARİFE ÖĞRETMEN: Abdullah Bey'in yeğeni. Edebiyat Fakültesini bitirir. Lise öğretmenliği yapar. Köşke gelerek yengesi Fatma Hanım'ı avutur, şiirler okur.

KÖTÜLER:

APO : Hırsız, eşkıya. Osman'ı kaçıırır.

ZEVZEK: Ekipten.

TOPHANELİ: Soygun, hırsızlık yapar.

ROMANTİK: Duygulu, yardımsever.

KAYSERİLİLER-İSTANBULLULAR:

BÜNYAMİN AĞA: Kayseri'de çiftliğinde karısı Şerife Hanım ile yaşar. Çocukları olmaz. Kimsesiz Garip'i evine alır, oğlu gibi sever. Garip'in İstanbul'dan dönerken yol kenarında ağlamasını duyup bulduğu Hüseyin'i de nüfusuna geçirir. Kalp krizi geçirip hastanede ölür.

ŞERİFE HANIM: İyiliksever. Çalışkan. Kocasını öldükten sonra çiftliği satıp İstanbul'a yerleşir.

ALİ: Temiz ve iyi yürekli şoför. Garip ve Osman'ı bulup Bünyamin Ağa'nın yanında büyümelerini sağlar.

İ.Ö 100 Temel Eser

Kategori: Türk Romanı

Pazartesi, 26 Nisan 2010 17:42 tarihinde yayınlandı.

Gösterim: 18873

GARİP: Kimsesiz genç. Şerife Hanım yetiştirip evlendirir.

SELAHATTİN AĞA- NESRİN HANIM: Hüseyin'in ortaokul arkadaşı ve komşusu şımarık Şebnem'in babası ve annesi. Kızlarının sınıfta kalmasından mutsuz olurlar.

OLAY DİZİSİ, ÖZET:

Postacı kılıklı Apo köşkün kapısını çalar. Fatma Hanım'ı ilaçla bayıltır. Anahtarlarla üst kattaki kasayı açar. İçinde para bulamayınca ağlayan Osman'ı kucaklayıp evden çıkar. Zevzek, Tophaneli, Romantik ve bahçıvan Ahmet'le soygunu planlarlar. Ama çocuğu kaçırlar. Fidyeye isteyip paylaşacaklardır.

Abdullah Vurmazoğlu fabrikasındaki odasındadır. Telefon eden eşkıya karısını bayıltıp oğlunu kaçırdığını, kimseye haber vermemesini iki milyon lirayı İstanbul Ankara yolunun 30. km.'ndeki terk edilmiş benzinliğe getirmesini söyler.

Abdullah, eve gider. Karısına ilaç verip yatırır. Hazırlıklarını yapar. Alıcı kılığında eve gelen polislerle iş birliği yapar. Bahçıvan ile karısının köşkte bulunmamasına kızar.

Romantik Osman'ı avutur, oylar. İşe polisin karıştığını anlayınca çocuğu orada bırakıp otobüsle şehre dönerler.

İstanbul'dan Kayseri'ye kamyonuyla yük taşıyan şoför Ali'nin yardımcısı Garip'tir. 30. km.de durup lastikleri kontrol ederler. Garip ağlama sesini duyunca Osman'ı bulurlar. Sarıp bakıp Kayseri'ye götürürler. Bünyamin Ağa ile Şerife Hanım çocuğu alır, büyütürler.

Hırsızlar yakalanır. Ahmet dört yıl hapistedir. Çıkınca karısı ve oğlunu evine götürmek ister. Ayşe iyi insan olursa gidebileceğini belirtir.

İ.Ö 100 Temel Eser

Kategori: Türk Romanı

Pazartesi, 26 Nisan 2010 17:42 tarihinde yayınlandı.

Gösterim: 18873

Abdullah Bey acısını içine gömer. Kemal'i kendi oğlu gibi sevip eğitimi ve yetişmesiyle ilgilenir. Küçük kızı Şükran doğur, ailenin acısı gizlidir artık.

Büyüamin Ağa kalp krizi geçirip hastanede öldükten birkaç yıl sonra Şerife Hanım çiftliği satın İstanbul'a yerleşir. Hüseyin adını verdiği çocuğunu orta okula kaydını yaptırır. Sessiz, çalışkan çocuk çok başarılıdır.

Hüseyin lisedeyken serbest konulu hikâye yazma yarışmasına katılır. Birinci seçilir. Ağabeyi gibi bildiği Garip'ten dinlediği bulunmasını öyküleştirmiştir.

Fatma Hanım hikâyeyi okuyup dinleyince kendi kaçırılan oğlunu bulacağını umut eder. Aile Osman'larına kavuşur.

METİN:

UNUTULMAYAN ÇOCUK...

Küçük Şükran iki yaşını doldurmuştu, Osmancık bu yaşta iken kaçırılmış ve ortadan kaybolmuştu.

Fatma Hanım yine bir Ağustos günü, uyuyan küçük kızını sevgi ile seyrederken o acıyı hatırlamıştı. Olayın üzerinden dokuz yıl geçmesine rağmen kaybolan yavrusunun acısını hala yüreğinde taşıyordu. Hele küçük Şükran uykusu esnasında gülümseyince Fatma Hanımın içini çekiyor, gözleri dolu dolu oluyordu.

- Yaşıyorsa şimdi on bir yaşındadır değil mi? Ortalıkı düzenlemekle meşgul olan Ayşe Kadın anlamamıştı.

İ.Ö 100 Temel Eser

Kategori: Türk Romanı

Pazartesi, 26 Nisan 2010 17:42 tarihinde yayınlandı.

Gösterim: 18873

- Efendim, dedi.

Fatma Hanım, nemli gözlerini ona çevirdi:

- Osmancık, dedi. Şimdi fidan gibi olmuştur,

- Kemal'den bir yaş küçük.

-Acaba nerededir şimdi?

-Allah bilir, dedi Ayşe Kadın.

Fatma Hanım, yine bir hıçkırık nöbetinin geleceğini anladığı için kendim bahçeye attı. Uyuyan küçük Şükran'ı bu seslerle uyandırmak istemiyordu. Bütün çocuklar gibi o da annesini ağlar görse ağlıyor, gülerken görse gülüyordu.

Fatma Hanım gül bahçesinde bir müddet gezindi. Rengarenk gülleri dalgın dalgın seyrederken, yanma Gül Dede geldi.

- Kızımız bugün çok dalgın.

-Osmancık'ı düşündüm Gül Dede

- Allah sana Şükran'ı verdi. O'na şükret.

- Şükürler olsun, dedi Fatma Hanım. Fakat Osmancık'ı unutmam mümkün değil. Nereye baksam, neyle oyalansam,

İ.Ö 100 Temel Eser

Kategori: Türk Romanı

Pazartesi, 26 Nisan 2010 17:42 tarihinde yayınlandı.

Gösterim: 18873

unutmaya çalıştığım yavrumu daha çok hatırlıyorum. Ona defterler dolusu şiirler yazdım. Yüreğimin acısını mısralara verdim. İstirabım daha da çoğaldı. Acaba yavrusu ölenler nasıl acı çeker?

Gül Dede'nin yüzündeki ışıltılı tebessüm kayboldu, yerim hüznün aldı.

- Benim gibi, dedi.

Fatma Hanım, Gül Dede'yi belki ilk defa böyle tebessümsüz görüyordu. Fakat bu nurlu yüzdeki dalgınlık uzun sürmemiş, yerini yine aydınlık bir tebessüme bırakmıştı.

- Yavrusunu kaybedenler, kaybettiği zaman ağlar. Ama senin gibi yavrusunun ne olduğunu, nereye gittiğini bilmeyenler, ömür boyu bu merakı taşırlar. Sana hak veriyorum, dedi.

- Haklısın, dedi Fatma Hanım. Öldüğünü duysam, belki bu kadar sürmezdi ıstırabım.

Gül Dede, birkaç olgun gülü koparıp buket yaptı. Fatma Hanım'a verirken:

- Allah kavuştursun, dedi.

Fatma Hanım'ın bu temenniden yüreği ürperdi.

- İnşallah, dedi.

Gül Dede, kelimelerin üzerine basa basa:

- İnsan yürekten isterse bir şeyi, Allah mutlaka verir, dedi.

İ.Ö 100 Temel Eser

Kategori: Türk Romanı

Pazartesi, 26 Nisan 2010 17:42 tarihinde yayınlandı.

Gösterim: 18873

- Benim Osmancık'ı istediğim kadar, kimse hiçbir şeyi yürekten isteyemez, dedi Fatma Hanım.

Gül Dede bu söze tebessüm etti. Fatma Hanım biraz daha bahçede dolaşıp içeri girdi.

Akşam Abdullah Bey bir gazete haberini okudu; bir gün önce bir banka soyulmuştu. Bugün soyguncular, çaldıkları para ile yakalanmışlardı. Gazetede soyguncuların resimleri vardı. Bu aileye felaket getiren insanlar; Apo, Zevzek, Tophaneli ve eski bahçıvanları, bankayı soyan çeteydi. Bu dört haydutun, polislerin arasında yaka paça götürülürken çekilmiş resmine uzun uzun baktılar.

- Belalarını buldular, dedi Ayşe Kadın.

Abdullah Bey, göz ucuyla Kemal'e baktı. Gazeteyi gösterdiğine pişman oldu. Çünkü Kemal, babasının perişan haline korku ve utanç dolu gözlerle bakıyordu.

Abdullah Bey gazeteyi yavaşça kapattı. Kemal'e olayı unutturmak için değişik şeyler sormaya başladı. Çocuk ağlamaklı olmuştu, Ağlayacaktı da, belki ağlamaktan çekiniyordu. Abdullah Bey'e bakamıyordu.

- Gül Dede'nin dersleri nasıl gidiyor, dedi Abdullah Bey.

- İyi, dedi Kemal.

Ne sorduysa böyle birer kelimelik cevaplar aldı. Bu konuşmaların onu düşüncelerinden kurtaramayacağını anlayınca, gazeteyi alıp çalışma odasına geçti.

- Babanın hapse gittiğine üzüldün mü yoksa?

İ.Ö 100 Temel Eser

Kategori: Türk Romanı

Pazartesi, 26 Nisan 2010 17:42 tarihinde yayınlandı.

Gösterim: 18873

Bu soruyu Fatma Hanım sormuştu. Kemal: "Bilmem ki" gibilerden boynunu büktü. Ayşe Kadın:

- Su testisi, su yolunda kırılır, dedi. O eşkiyalara uydu yuvasını dağıttı. Aklını başına toplamadı. Onlarla yine buluştu. Yine çirkefe bulaştı.. .

Fatma Hanım hiç konuşmadı. Bahçıvanın banka soygununa katılması, tekrar hapse girmesi onu ilgilendirmiyordu. Biraz önce gazetede resmini gördüğü Apo, ona dokuz yıl önceki felaket gününü hatırlatmıştı. Şükran'ı gayri ihtiyari bir hareketle bağrına bastı. Dev yapılı, korkunç yüzlü bu adamın, yine postacı kılığında gelip, Şükran'ı ala çakmış gibi bir korku sarmıştı içini. Minicik elleriyle saçlarını çekiştiren Şükran'ın sevimli yüzünde, Osmanlık'ın canhıraş feryat ile ağlar halini gördü. Burnunun direğinde bir sızı hissetti. Yine boğazına bir hiçkırık düğümlemişti.

Gözlerinden sicim sicim yaşlar akmaya başladı. Şükran annesinin ağladığını görünce, küçük, yeşil gözlerini ona dikti ve o da seslice ağlamaya başladı.

Ayşe Kadın, Şükran'ı annesinin kucağından alıp gezdirerek avutmaya çalışıyordu. Fatma Hanım, çocuğun beşiğine kapanmış sarsıla sarsıla ağlıyordu. Kemal, bu gözyaşlarına bir mana veremedi. Çok istediği halde o ağlayamamıştı.

Hiçkırık seslerini duyup aşağı inen Abdullah Bey, karısına, biraz da kızgın bir sesle:

-Yeter artık, dedi. Gözyaşı hiçbir şeyi geri getirmez.

-Getirir, dedi Fatma Hanım. Acı dolu sesiyle devam etti: Gözyaşı yalnız ölüleri geri getirmez. Benim yavrum ölmedi. Şuramda bir his var: Yaşıyor.

-Ben öldü demedim ki, dedi Abdullah Bey. Allah nasip ettiyse elbette gelir bir gün. Ben de ümidimi kesmedim,

Fatma Hanım hiçkırık hiçkırık konuşuyordu:

İ.Ö 100 Temel Eser

Kategori: Türk Romanı

Pazartesi, 26 Nisan 2010 17:42 tarihinde yayınlandı.

Gösterim: 18873

- Çağırılmazsan gelir mi? dedi.

Abdullah Bey, biraz da şaşkın bir sesle:

- Nasıl? dedi. Nasıl çağırmalı onu?

Fatma Hanım'm yüzünde acı bir tebessüm belirdi. Buğulu gözlerini uzaklara bakar gibi dikmişti. Sanki şiir okuyordu:

- Ben yavrumu gözyaşlarımla çağırırım. Çünkü sesimi duyamaz, dedi. Hasretinin yüreğimde açtığı yaranın acısıyla bağırırım. İsmi anıldıkça, boğazıma düğümlenen hıçkırıklarla çağırırım. Seher vakti ellerimi Yaradanıma açar, kimsenin duymadığı bir sesle ciğerparemi isterim. İstirabımı, pencerenin önünde sabahı müjdeleyen serçeye fısıldarım. Yaprak yaprak Allah'ı zikreden gülün kokusuna, hasretim zehirini katar, bülbüle derdimi terennüm ettiririm. Bu sesleri kimseler duymasa, Allah duyar. Bu ıstırabıma, tayin ettiği vakti dolar ve Osmancık'ım, işte bu kapıdan bir güneş gibi doğup kollarıma gelir.

Köşkü derin bir sessizlik kaplamıştı. Yanık bir ney sesinin ilâhi nağmeleri gibi salonu dolduran Fatma Hanım'ın konuşması bitince, bütün gözlerden ışıl ışıl yaşlar süzülüyordu. Abdullah Bey, Fatma Hanım'a kızdığına pişman olmuştu. Onu teselli etmek için söylediği sözlerle, onun hasret dolu duygularını coşturmuştu. Yavrusunu seven, bu sevgiyi yıllarca eskitmeden yüreğinde taşıyan bu kadının duygularına sevgi duymaktan başka yapılacak iş yoktu. Onu duygularıyla baş başa bırakmak, boş sözlerle teselli etmeye kalkışmamak lâzımdı.

Şükrancık bile, kimden bahsedildiğini anlamış gibi, buğulu gözlerini annesine dikmiş, kesik kesik hıçkırıyordu.

(Hasan Nail Canat, *Bir Küçük Osmancık Vardı, Adım Yayınları, İstanbul 2005, s.99-103*) HASAN NAIL CANAT (1944-2004?). Kayserili. İlk ve orta öğrenimini bu şehirde tamalar. Yerel gazetelerde yazılar yayınlar. Gezici tiyatro topluluğu ile kendi yazdığı oyunları sahneler. Çocuk kitapları ilgi görür.ÇOCUK: Yaralı Serçe, Yasemin, Günahkar Baba.